

AZ EGYSÉG

„EGYSÉG az ha mindannyian egyet akarunk. Még akkor is EGYSÉG az, ha másképpen akarjuk ezt az egyet, mert az is jót akarhat, aki másképpen akarja a jót. A lényeg, hogy **tényleg a jót** akarja.” (Wass Albert)

Tényleg jót akar ma Magyarországnak az, aki **Független Magyarországot** akar, aki vallja, hogy **Magyarország a Magyaroké**, aki a több ezer éves hagyományainkra épülő magyar utat akarja járni, amely **nem szocializmus és nem is kapitalizmus**.

Azért tényleg jó ez, mert ez volt 1956 három legfontosabb üzenete, ami nem volt egyéb, mint a Szent Korona eszme három legfontosabb alaptétele: Magyarország örökké szabad (Hungaria semper libera), a Szent Korona minden birtoklás gyökere (Sacra Corona radix omnium possessionum), Minden a Szent Korona eszme szerint történik (Sub specie Sacrae Coronae).

Egységes a magyarság akkor, ha minden magyar emberebbé lenni igyekszik, hogy ezáltal magyarabbá váljon. Otthonán keresztül szolgálja hazáját, s minden akadályon keresztül igaz jó szándékkal törekszik a közös cél felé. És a cél ugyebár egyszerű: hogy békességbe, s igazságban éljünk mindnyájan egy fedél alatt. S kiket egyformán ver a zivatar, egyformán süssön azokra a nap is.

A nemzeti egység megteremtésének 3+1 feltétele.

Feltétel 1

Ráébredni, vagy ráébreszteni arra, hogy a Szent Korona tagjai vagyunk, ill. tudni, hogy mi az a Szent Korona tagság és hogy mit jelent a Szent Korona tagjának lenni.

Két oknál fogva vagyunk a Szent Korona tagjai. **Egyrészt** születésünk okán, ősi jogunknál fogva, **másrészt** pedig abból a **Történelmi Alkotmányunkból** kifolyólag is, amelynek **I. Ottó német-római császár** uralkodása idején **973 húsvétkor Quedlinburgban megszakadt jogfolytonossága** helyreállítása nélkül nincs nemzeti felemelkedés, amely máig is hatályos, mert nem hatálytalanítható csak nem érvényesül, amely jogfolytonosságának helyreállítása a Szent Korona minden tagjának nem csak joga, hanem kötelessége.

Születésünk okán, ősi jogunknál fogva való Szent Korona tagságunk azt jelenti, hogy nálunk a tagság a világon egyedül álló módon már eleve elrendeltetett. **Mi nem ilyen vagy olyan párt, vagy egyéb szerveződés tagja vagyunk elsősorban, hanem a Szent Koronáé.** Ez egy kegyelmi állapot, amelyben bennünket a Teremtő részeltetett.

Hogy mi is az a Szent Korona tagság ill. hogy mit jelent a Szent Korona tagjának lenni Történelmi Alkotmányunkban jól meghatározott, mint ahogyan az is, hogy melyek a Szent Korona tagjának jogai és kötelességei is.

A Szent Korona tagjának értékrendje tehát nem ilyen, vagy olyan párt, vagy egyéb szerveződés értékrendjéből, hanem őseink szent hagyatékát képező több ezer éves Történelmi Alkotmányunkból fakadnak.

Szent Korona tagságunk tudata és megélése a nemzeti egység megteremtésének **nem csak egyik feltétele (tartó oszlopa), hanem alapja is** egyben. Mindig is a Szent Korona tagságunk volt a társadalmi szerveződésünk alapja csak elfelejtettük velünk, mint ahogy Történelmi Alkotmányunkat is. **Mindig is a Szent Korona tagságunk volt a társadalmi szerveződésünk alapja,** s csak ezután voltunk különböző foglalkozásokat űző magyarok (gazdák, iparosok, kereskedők, papok, tanítók, tanárok, munkások és tisztviselők) s bár apró érdekeink vékony ágacskái néha keresztezték is egymást, **a vezérágak közös irányba nőttek, s ez az irány magyarságunk iránya volt.**

Feltétel 2

A közös nyelv, a rendszerváltók nyelvének ismerete. Olyan rég elfelejtett közjogi fogalmaknak kell újra létjogosultságot adnunk, mint pl. a Szent Korona, Szent Korona tagság, egyé válni a Szent Korona misztériumában, Szent Korona eszme, Szent Korona tan, Történelmi Alkotmány, jogfolytonosság, Nemzetgyűlés, Alsó- és felsőház....stb.

Tanulni kell és tanítani (család, rokon, barát és ismerős körben, nagyjából így ebben a sorrendben), mert aki megért, s megértet az egy népet megéltet. Közös nyelv ismerete nélkül beszélgetéseink, megbeszéléseink bábeli zűrzavarba torkollanak, nem tudunk egyként gondolkodni, egyről beszélni, egyként cselekedni, vagyis nem tudunk teremteni. Ugyanis **három szinten teremtünk:** a gondolataink, szavaink és a cselekedeteink útján. Minden ami bennünket körülvesz valaha gondolat volt. Aztán beszéltünk róla és megcsináltuk. Az ige testté vált és lakozék közöttünk. Vonatkozik mindez úgy a bennünket körülvevő tárgyakra, mint olyan elvont fogalmakra is, mint pl. a rendszerváltás is. Csak egy a rendszerváltás megvalósíthatóságába vetett „mustármagnyi” (reményen túli) **hite által vezérelt kritikus tudással bíró kritikus tömeg** képes megvalósítani a tényleges rendszerváltást: helyreállítani Történelmi Alkotmányunk jogfolytonosságát, visszahelyezni a Szent Koronát közjogi méltóságába.

Feltétel 3

Szent történelmünk és ősi hagyományunk vallási kegyelettel való tisztelete, nemzettudat építés.

A **Magyarok Világszövetsége 2012** évi megállapítása szerint Magyarországon az elmúlt 67 év alatt az emberek tudatából kilúgozták a nemzeti öntudatot, a nemzeti összetartozás elemi érzését is. Tehetségtelen, élheteretlen, önmagáról gondoskodni nem tudó nemzetként akarnak bennünket önmagunk és a világ előtt elfogadtatni, amely csak idegen tőkével és az EU felügyelete alatt képes fennmaradni. **Magyarország népe eljutott a nemzethalál küszöbére. Híjával van annak a közösségi önbecsülésnek, amely nemzetté tesz egy népet.**

E felismerés alapján a Magyarok Világszövetségének elnöksége Magyarország egész területét **nemzeti missziós területté nyilvánította** és arra buzdít, hogy településről-településre, utcáról-utcára, házról-házra, embertől-emberig járva **hirdessük** a magyar nemzet hozzájárulását az egyetemes emberiség szellemi-lelki gyarapodásához. **Építsük a nemzettudatot! MERJÜNK NAGYOK LENNI, MERT NAGYOK IS VAGYUNK!**

A célkitűzés gyakorlati megvalósítása egyik, igen hatékonynak ígérkező eszköze a Szövetség 2010 júniusában útjára bocsátott havonta megjelenő (50 részesre tervezett) **Magyarság Tudományi Füzetek** elnevezésű történelmi füzet sorozata, amelynek **legfőbb célkitűzése, hogy megtisztítsa történetírásunkat mindazon káros kacattól, amelyet az elmúlt századok során az idegen érdek rávakolt.** Hogy segítse újjászületésünket, nemzettudatunk fejlesztését, elveszett nemzeti érzésünk visszaszerzését, annak a nemzeti vezéreszmének az újjáteremtését, amelynek híján - mint napjainkban is tapasztaljuk - a nemzet mankókon jár és pusztulásra van ítélve. A közösség egyedeire bomlik, a HONpolgár elveszti az együvé tartozás tudatát, képtelenné válik a közös ügyek védelmezésére, és sorsa a teljes kiszolgáltatottság lesz. **(További lehetséges eszközök: Nemzeti Olvasó Egyletek, Rovásíró Körök létrehozása, rovásírásos falutábla állítása.)**

Feltétel „+ 1”

Megfelelés az „Etikai Kódex”-ből származó elvárásoknak, amelyek a következők:

Önzésnek, öncélúságnak, irigységnek, haragnak, bántódásnak, személyi torzsalkodásoknak még a gyökerét is ki kell irtanunk magunkból, mert csak így lehetünk egészséges alkotórésze, építő eleme és nem mérgezője, bomlasztója az összefogásunknak. Nem csupán érdekből és jó szándékban, de minden próbát kiálló testvéri szeretetben is egygyé kell válnunk.

Legyünk egy cél és egy akarat.

Vetkőzzük le az anyagiasságot, széthúzást, kételkedést és kishitűséget béklyóit, és teremtsünk magunk között és akiket megérintünk egy olyan valódi, tettekre

alkalmas magyar szellemi testvériséget, mely csodákat tud művelni Isten világában.

A D A L É K O K

A turáni-átok tévhit. (Tácsi Isván)

Sokan a turáni átoknak tudják be, hogy országunk az összefogásra képtelenség okán, jelenleg különösen a szétesés felé halad. Gyakran használják ezt a történelmi fogalmat, amely szerint a magyar nemzet egy **pártoskodó tulajdonságú nép** és még azt is hozzáteszik, hogy mindezt **befogadó nemzetgyakorlatunk** idézte elő.

Valóban pártoskodó tulajdonságúak volnánk?

Nos, ez nem igaz. Bizonyíték erre az Árpád apánk vezetésével 896-ban történt hon visszafoglalás (hazatérés), amelyet követő 10-12 éven belül egységesült az ország vezetése, és ez onnan tudható, hogy 907 júliusában a Pozsonyi csatában már az egész nemzet (a hazatérők és a hazatérést megelőzően már a medencében tartózkodó nemzetrészek) összefogásával, világra szóló dicsőséggel, egy emberként küzdve verik vissza a teljes Nyugat-Római Birodalom támadását. Ha a Kárpát-medence magyar népe pártoskodó jellemű lett volna, akkor nemhogy 10-12 év alatt, de sohasem válhatott volna ország megőrző erővé a nemzet.

Sohasem voltunk pártoskodó nemzet, hanem egyre növekedve az országunkba beáramló idegen erők pártoskodtak a magyar néppel szemben.

A 2-féle magyar. A szentistváni és a koppány magyar. (Dr. Halász József)

„A magyarság megosztása ezeregyszáz évvel ezelőtt kezdődött és mindmáig ennek a jármát nyögjük. Soha, semmilyen külső erő nem lett volna képes arra, hogy ellentétet tudjon szítani a magyarok között, ha nem történt volna meg **a magyar ember önmagával való szembefordítása az idegen istenkép erőszakos megjelenésével.**

Szörényi Levente szerint: ma a magyarság a teljes magyar életet élő koppány-magyarságra és az idegen istenkép által „européerré” (sőt kozmopolitává) tett szentistváni magyarságra oszlik.

Az **idegenszívűek erőszakkal osztották meg a magyarságot** (és ezt a megosztottságot jelenleg is minden erővel igyekeznek fenntartani) azért, hogy **megtörjék a bennünk lévő, isteni eredetű őserőt**, amely az Isteni Törvények mindenek fölötti érvényesülését képes mindenkor fenntartani, és ha kell – mint most –, visszaállítani. Azt igyekeztek elérni, hogy **az istenkövetés ne a mindennapok természetes része legyen**, hanem helyébe egy félelemkeltő,

bosszúálló, megismerhetetlen, nem közülünk és nem értünk való **idegen istenkép vallása és imádása** lépjen.

A **szentistváni magyarok** is magyarok maradtak, de gondolkodásukban, egész életvitelükben **kettős értékrend uralkodik**, és az **idegen istenkép értékrendje megelőzi a magyarságét**. Ezeregyszáz éves történelmünkben a **szentistváni magyarság az önfeláldozást, a viszonzás nélküli áldozatvállalást és a megaláztatást jelentette a nemzetnek**, azokkal szemben, akik miatt feláldoztuk magunkat és akikért áldozatot vállaltunk.

Európa keleti pajzsa voltunk, saját testvéreinkkel szemben az idegenszívűek szolgáljaként, akik „hálából” irtottak, kínoztak, megaláztak bennünket, elvették szabadságunkat.

A Magyarok Istenére **kérlek Téged, szentistváni magyar Testvérem, hogy vedd észre: az idegen istenkép okozza, hogy az idegenszívűek lelki-, szellemi- és testi jármában raboskodsz**. Ezért **pártosodsz a másik magyar ellen**, bálványok köré gyülekezve. Ezért **keresel bálvánnyá emelhető vezetőt**, fel nem ismerve, hogy a vezetőt akkor választja a nemzet, ha szabad, addig csak helytartók vannak, akiket kineveznek és nem választanak. Ezért keresel ellenséget a testvérben, és ezért válsz - **saját magad és nemzeted értelmetlen áldozattá alázásával** - eszközévé az idegenszívűeknek.

A Magyarok Istenére **kérlek Téged, szentistváni magyar Testvérem, hogy üzd el magad mellől az idegenszívűeket, ne válj** - mindannyiunk kárára – **önérdekünkkel szembeállva, idegenszívűektől becsapott nemzetvesztővé!**
A Magyarok Istenére **kérem Mindannyiunkat, koppány-magyar Testvérem, hogy álljunk egy sorba!** (nem egymás mögé vagy elé).

Most az azonos lelkületben egymás mellett állók tettének az ideje van!”

A 3-féle magyar. (Wass Albert)

"- **Háromféle ember van ebben az országban....háromféle magyar**. Mind a három egyezik abban, hogy elégedetlen a világgal, a kormánnyal, ami ennek a világnak a nyakán ül, a rendszerrel, mindennel. Panaszkodnak, morognak, keseregnek, átkozódnak.

Aztán **egy részük úgy próbálja megoldani a maga bajait, hogy kiszolgálja a hatalmon lévőket**. Csatlakozik hozzájuk. Hasán csúszik, farkát csóválja, s ha odalöknek neki egy koncot, s befogadják cselédnek, akkor vesztebb lesz a veszett kutyánál, marósabb a vad farkasnál, kegyetlenebb az ellenségnél, **kommunistább a kommunistánál**, csakhogy bebizonyítsa a maga hűségét, és nagyobb koncot kapjon érte.

Egy másik részük az ellenkezőjét teszi: feláll a két lábára és verekszik. Védi azt, amiről úgy érzi, hogy az övé. A maga jussát az élethez. A maga jussát a szabadsághoz. A maga jussát ehhez a földhöz, melyen született, s mely a hazája. **Verekszik másokért is, mindenkiért. A mások jussáért, a mások szabadságáért. A még csak meg sem születettekért is verekszik. Mindenkiért és mindenki helyett.**

Aztán van a harmadik csoport, a nagy csoport, amit úgyis nevezhetünk: a nép. Akinek nincsen arca, sem rossz, sem jó. Sem szép, sem csúnya. Se nem hős, se nem áruló. Senki és semmi. Tömeg. Nyáj. **Nem tesz se jót, se rosszat. Semmit se tesz. Csak meghúzódik és vár.** És mint a fű a rátaposó láb alatt, meghajlik, meggörböd tőr, mindent eltőr, s amikor tovább lép a nagy láb, akkor lassan felegyenesedik megint. De sohasem egészen. Egy kissé mindég meghajolva marad, készen arra, hogy újra lelapuljon egy másik láb alatt. Érted? Eszébe sem jut, hogy tegyen valamit a rátaposó láb ellen, megvágja, megszúrja, küzdjön ellene, kockázatot vállaljon jussáért, a szabadságáért, bármiért érted? **Ez a nagy tömeg. Ez a nép.**”

A jelen kor magyarja... (Marton Pál: Égi ítélszék)

„Égi ítélszék! Vádolok egy népet, Amely ősi jussát s mindent elfecsérelt. És a többi nép közt rongyossá lezüllött, S honszeretet helyett politikát üzött! Fegyelmet nem ismer, összeférhetetlen, Ma butaságig tőr, - holnap vad, kegyetlen. Pazarló és léha, a versenyben renyhe, Szalmaláng csak minden lelkesedés benne. A lelke mélyén meg csupa önzést látok, Örök gyűlölködés rajta ősi átok, Hogy jobban gyűlöli honfitársát, vérét, Amiként számtalan esküdt ellenségét. – Pártoskodó, lusta, konok és munkátlan, Irigy és törtető, hitetlen, hálátlan, Még most is veszekszik, bűnét másra tolva, Mikor a hazája széthullt darabokra. **Íme ez a kép a jelenkor magyarja!** Hiába volt e népnek annyi hőse, nagyja, Nem hallgatott rájuk, - de sőt megkövezte, - S inkább demagógok frázisait nyelte!

A számadást várom. Betelt már a mérték, - túl sok van rováson.”

A magyar ember. (Alföldi Géza verse)

„Légy **óvatos**, mint a róka, **Tiszta**, mint a fehér rózsa, Mint a tigris, olyan **bátor**, Húséged vedd a kutyától, **Szelíd**, mint az őzek népe, **Gyors**, mint a sas repülése, **Szorgalmas** légy, mint a méhek, **Nemes**, mint a telivérek, **Fáradatlan**, mint a hangya, **Erős**, mint a medve mancsa, **Derűs**, mint az ég tavasszal, Olyan **lág**y, mint lág y a hajnal. **Egyenes**, mint az a nyárfa, **Vidám**, mint a lepke tánca, **Nyílt**, akár a nyári rózsa, **Nótás**, mint a rét rigója, **Jó**, akár a búzakenyér, Liliomként **buja fehér**, **Merész**, mint merész a sólyom, Hangod, mint a gerle szóljon, **Nyugodt**, mint a békés tenger, Egy szóval, **légy: magyar ember.**”

Aki magyar, annak mindig egymás mellett a helye.

Fogjunk össze!

„Ma kéz kezet fog emberek, ma másra nincs idő, Ma hulljon porba mind a gaz és mind a pártütő. Ma egyé forr a szív és egy imánk e dal: „**Hazádnak rendületlenül légy híve óh, magyar!**”

Magyar az, aki,

vagy a Szent Korona tagjaként, vagy a nélkül, meggyőződéssel **vallja a magyarság** küldetését (A Szent Korona Értékrend gyakorlattá válásával mintát adni az emberiségnek az emberi életre), és bizalommal van annak kiteljesedésében, vagyis **tudatában és hitében magyar.** (Németh László **definíciója.**) Tehát azt, hogy ki a magyar nemzet tagja, nem állampolgársága, vagy faji jellemzői határozzák meg, hanem az, hogy **magáénak érzi- és gyakorolja-e a magyarság évezredek alatt kialakult nyelvét, kultúráját, hagyományait, szokásait, értékrendjét, édeprioritásait, elfogadja múltját és domináns vallását.** Ez szellemében azonos Széchenyi magyarság-meghatározásával: „**Magyar az, aki magyarnak vallja magát.**”

Szóltam és megmentettem a lelkemet, mondták a régiek. Én is ezt tettem, reménységgel, aggodalommal, jóakarattal.

